

N:o 92.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 9 maj 1894.

— — — — Andra Kammaren — 9 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, om ändring i § 16 af gällande jagtstadga.

(Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 1) utlåtande n:o 5.)
(Andra » » » (n:o 2) » » 16.)

Till Konungen.

Enligt ursprungliga lydelsen af § 16 i gällande jagtstadga af den 21 oktober 1864 föreskrefs, bland annat, att finare giller eller snaror ingenstädes finge såsom jagtmedel vara utsatta under tiden från och med den 16 mars till och med den 10 augusti. Redan vid 1868 års riksdag framhölls emellertid, huru som friheten att på annan tid, än den särskildt förbudna, begagna finare giller eller snaror sannolikt skulle, om den finge fortfara, hafva till följd, att i mellersta och södra delarne af riket de vilda fågelarterna tjäder, örre och hjerpe blefve utrotade, helst det i allmänhet och särdeles å mindre hemmans mark vore för jordegaren omöjligt eller åtminstone med stor svårighet förenadt att förekomma utläggandet af dylika giller och snaror äfven under förbuden tid eller af personer, som icke vore till idkande af jagt å hans egor berättigade. Efter det Riksdagen i anledning häraf uti skrifvelse den 13 maj 1868 hos Kongl. Maj:t gjort fram-

ställning om ändring i berörda lagbestämmelser, i syfte att rätten till användande af ifrågavarande jagtredskap måtte inskränkas, förbjöds i kungörelsen den 29 januari 1869 begagnandet af finare giller eller snaror för fångandet af vildt utom Kopparbergs och de Norrländska länen, och finge de icke heller der användas under tiden från och med den 16 mars till och med den 10 augusti. Genom kungörelsen den 5 juni 1885 ändrades sedermera sistberörda föreskrift sålunda, att finare giller eller snaror icke för fångande af vildt finge begagnas utom Kopparbergs, Jemtlands, Vesternorrlands, Vesterbottens och Norrbottens län och icke heller der under de tider, hare, tjäder, orre, hjerpe samt dal- och fjellripa vore fridlysta, hvarefter slutligen genom nu gällande kungörelse af den 6 november 1891 jemväl Kopparbergs län undantagits från dem, der ifrågavarande jagtmedel finge under någon del af året användas.

Uti en vid innevarande riksdag väckt motion har anförts, huru som de sålunda vidtagna inskränkningarna i rättigheten till begagnande af giller och snaror för jagt hufvudsakligen torde föranledts deraf, att man ansett denna fångstmetod mindre väl förenlig med en ändamålsenlig jagtvård. Att emellertid förbudet mot nämnda metods användande icke med ens utsträckts till hela riket, skulle berott deraf att man förestält sig, det ett dylikt förbud vore mindre af behovet påkalladt för villebrådsstammens bevarande inom de nordligare landskapen, på grund af deras rikare tillgång på vildt samt deras befolknings större gleshet, och, att för denna befolkning villebrådsfångsten utgjorde en viktig och välbehöflig binäring. Fullgiltig anledning saknades emellertid att bibehålla berörda undantagslagstiftning i den utsträckning nu vore fallet. Tillgången på hare och skogsfågel vore nemligen numera inom de norrländska kustlandskapen icke större än inom flera af landskapen i Svea och Göta land, hvadan det skydd, lagstiftningen genom förbudet mot användandet af finare giller och snaror afsett att bereda detta slags villebråd, icke vore mindre behöfligt inom de förra än inom de senare landsdelarne. Häraf vore en följd, att villebrådsfångsten ej längre kunde betraktas såsom någon nämnvärd binäring för befolkningen inom de norrländska kustlandskapen, och icke heller kunde man med fog påstå, att denna befolkning, med dess i allmänhet jemförelsevis rika tillgång på arbetstillfällen, skulle för sin utkomst vara mera hänvisad till en sådan förvärfskälla än inom flertalet af rikets öfriga provinser. Det vore nemligen nu mera endast för den fattigare befolkningen inom lappmarkssocknarne och möjligen äfven inom åtskilliga socknar af Jemtlands län, som djurfångst fortfarande utgjorde en viktig och välbehöflig näringsgren. Slutligen borde, såsom ett synnerligen bevakande skäl för ändring af lagstiftningen uti ifrågavarande afseende, beaktas det djurplågeri, hvarmed omförmälda fångstmetod ofta vore förenad,

och hvilket vore mest framträdande i de fall, då det fångade djuret fastnat i gillret eller snaran med endast en fot eller vinge och dess död förorsakades af svält i stället för qväfning.

I anledning af hvad sålunda blifvit anfördt och då det, efter Riksdagens åsigt, är så väl ur djurskyddets som jagtvårdsintressets synpunkt önskvärdt, att ifrågavarande fångstsätt, så vidt möjligt är, varder afskaffadt, får Riksdagen anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes vidtaga den förändring i gällande jagtstadgas § 16, att begagnandet af finare giller och snaror för fångande af vildt blifver förbjudet jemväl inom Vesternorrlands län samt de delar af Vester- och Norrbottens län, som omfatta Vesterbottens landskap.

Stockholm den 9 maj 1894.

Med undersåtlig vörndnad.
